

Arrest

nr. 325 718 van 24 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEKERF
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKERF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 23 oktober 2024, waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu de verzoekende partij uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel

risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt de verzoekende partij toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat de verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat de verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst, Albanië, op 18 maart 2024 samen met haar minderjarige zoon L. te hebben verlaten omwille van de problemen die zij kende met haar schoonouders. Haar schoonouders zouden haar bedreigd hebben en haar schoonmoeder zou hierin haar schoonvader, die een misdadig verleden zou hebben, stimuleren. De verzoekende partij stelt bij een terugkeer naar Albanië voor haar leven en dat van haar zoon te vrezen. Haar echtgenoot M. was volgens haar verklaringen reeds eerder in België en verzocht op 28 augustus 2024 samen met de verzoekende partij om internationale bescherming, doch hij trok zijn verzoek om internationale bescherming op 4 oktober 2024 in. De verzoekende partij was ten tijde van de administratieve procedure zwanger van een tweede kind.

De verzoekende partij toont evenwel geen nood aan internationale bescherming aan.

Vooreerst wordt, in navolging van de commissaris-generaal, vastgesteld dat de verzoekende partij pas op 28 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, hoewel zij reeds sinds 18 maart 2024 in België is.

De bestreden beslissing duidt in dit verband op goede grond en terecht aan:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u in België aankwam met L. (...) op 18/03/2024. Toch diende u - net als uw man die inmiddels afstand deed van zijn verzoek - uw verzoek om internationale bescherming pas in op 28/08/2024, ruim vijf maand later. Nochtans had M. (...) eind 2023, begin 2024, toen hij vanuit België terugkeerde naar Albanië (CGVS, p. 7-8), reeds het plan opgevat om een asielprocedure op te starten (CGVS, p. 8), en had u reeds vóór oktober 2023 besloten om weg te trekken uit Albanië (CGVS, p. 17). Ook diende u geen verzoek in nadat u vier dagen na uw aankomst in België, rond 22 maart aldus, door de Belgische autoriteiten uit een onbewoonbaar verklaard appartement werd gezet en met de sociale diensten in contact kwam (CGVS, p. 9). Nochtans was u bij machte u bij hen te informeren naar de te volgen procedure. Gepolst naar wat u deed om u te informeren naar de asielprocedure beweert u geen contact te hebben gehad met ander mensen (CGVS, p. 10). Echter, bij de DVZ gaf u aan online informatie gezocht te hebben en met veel mensen erover gesproken te hebben (DVZ Verklaring, punt 28). Uw uitleg biedt dan ook geen verschoning voor uw laattijdige aanvraag. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt, wat u naliet te doen.”

De verzoekende partij biedt geen overtuigende verklaring of afdoende rechtvaardiging die kan vergoelijken waarom zij maandenlang heeft nagelaten om een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die haar en haar zoon noopten hun land van herkomst te verlaten, dan wel die hen verhindert ernaar terug te keren. Zeker nu de verzoekende partij verklaarde dat haar echtgenoot M. reeds eind 2023, begin 2024, toen hij vanuit België terugkeerde naar Albanië, het plan had opgevat om een asielprocedure op te starten (NPO, p. 7-8) en dat zij zelf reeds vóór oktober 2023 had besloten om weg te trekken uit Albanië (ibid., p. 17), kan er van de verzoekende partij, indien zij werkelijk vreest te worden vervolgd of ernstige schade te lijden, worden verwacht dat zij haar verzoek om internationale bescherming sneller zou hebben ingediend. Dat zij op de hulp en informatie van de sociale diensten heeft gewacht omdat zij de taal en procedures niet kent, zoals zij beweert in het verzoekschrift, kan het gegeven dat zij pas na vijf maanden een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet rechtvaardigen. Evenmin kan haar bewering dat zij kwetsbaar was en geen stabiele situatie had omdat zij in die periode bij verschillende mensen verbleef hiervoor een rechtvaardiging bieden. De Raad kan bijgevolg niet anders dan besluiten dat een dergelijk laat(tijdig) verzoek om internationale bescherming een contra-indicatie vormt voor de ernst van de voorgehouden nood aan internationale bescherming en de ernst van de geschetste vrees ondermijnt.

Daargelaten de geloofwaardigheid van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten, onderstreept de Raad voorts dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin de verzoekende partij in casu niet slaagt.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus “Albanië Algemene Situatie” van 5 december 2023, blijkt dat niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, onder andere om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Voorts blijkt uit de informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera’s in patrouillevoertuigen en van bodycamera’s bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo’s en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Dit alles wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt geen informatie bij die erop zou wijzen dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn, nu de door haar aangehaalde

informatie dezelfde is als, of in het verlengde ligt van, de informatie waarop voorgaande analyse is gebaseerd. Het gegeven dat er ruimte is voor verbetering betekent overigens niet dat de Albanese autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om haar bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan de verzoekende partij zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. De verzoekende partij slaagt hierin evenwel niet. Zij toont immers niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

De commissaris-generaal bemerkt hierbij terdege:

“Zo kon u reeds in het verleden rekenen op de bescherming van de autoriteiten, onder de vorm van een beschermingsbevel tegen uw schoonvader voor één jaar, en tegen uw schoonmoeder voor zes maanden (CGVS, p. 14). Deze beschermingsmaatregelen golden eveneens voor uw zontje L. (...) (CGVS, p. 14). U legt hiervan ter staving tal van gerechtelijke documenten neer (CGVS, p. 17). Ook bij een incident nadien, wanneer u zelf terug keerde naar het woningblok waar uw schoonouders verbleven om er zomerspullen te halen, bood de politie u bescherming. Toen uw schoonmoeder aanstalten maakte om u te slaan met een schop, kwam de politie tussenbeide (CGVS, p. 16). U diende toen, net zoals na het incident waarbij ze u enkel uitscholden, echter geen klacht in tegen hen omdat de procedure te lang zou duren (CGVS, p. 16), u bang was dat uw collega's erover zouden spreken (CGVS, p. 20) en u in geval van een proces naar de zittingen zou moeten gaan en u dan in Albanië zou moeten blijven, wat u niet meer van plan was (CGVS, p. 17). Dit is niet ernstig, te meer u van 2015 tot uw vertrek in 2023 zelf als politieagente werkzaam was in Albanië (CGVS, p. 6). Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Indien de autoriteiten ook niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij vanzelfsprekend niet optreden. Gevraagd of de politie u zou beschermen in geval van problemen bij terugkeer, stelt u dat de autoriteiten wel de procedures zouden volgen en u wel bescherming zou krijgen maar dat de situatie daarmee niet zou verbeterd worden, gezien uw schoonouders u zouden kunnen vermoorden (CGVS, p. 19). De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming.”

De verzoekende partij slaagt er niet in voormelde vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van en het verwijzen naar haar eerder afgelegde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, het volharden in haar verklaringen en het poneren van een vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift naar de COI Focus “Albanië Huiselijk geweld” van 13 oktober 2017 verwijst en stelt dat volgens dit rapport er heel wat problemen zijn met de uitvoering van beschermingsbevelen door de bevoegde instanties en de daders deze beschermingsbevelen niet steeds respecteren, dient te worden benadrukt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om in de individuele, specifieke situatie van de verzoekende partij aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er een beschermingsbevel ter bescherming van de verzoekende partij en haar zoon van november 2021 tot november 2022 tegen haar schoonvader werd uitgevaardigd en ook een beschermingsbevel tegen haar schoonmoeder van november 2021 tot mei 2022 (NPO, p. 14). In mei 2022 zou de verzoekende partij zelf zijn teruggekeerd naar het woningblok waar haar schoonouders verbleven om er zomerspullen in haar oude woning te halen. Haar schoonouders zouden haar toen hebben gezien. Toen haar schoonmoeder aanstalten maakte om de verzoekende partij te slaan met een metalen schop, zou de

politie, die reeds aanwezig was nadat de schoonouders van de verzoekende partij hen verwittigden omdat zij dachten dat de verzoekende partij haar dienstwapen bij had, tussenbeide zijn gekomen en de verzoekende partij bescherming hebben geboden (ibid., p. 15-16). Uit de verklaringen van de verzoekende partij kan niet blijken dat in de periode dat de beschermingsbevelen van kracht waren, er zich nog andere incidenten hebben voorgedaan tussen de verzoekende partij (of haar zoon) en haar schoonouders (ibid., p. 14-17). De door de verzoekende partij aangehaalde informatie inzake de problemen met de uitvoering van de beschermingsbevelen en de schendingen van de ouders, berust bijgevolg niet op veelvuldige, persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij. Toen de verzoekende partij werd gevraagd of er zich in de periode tussen mei 2022 en maart 2024 nog incidenten voordeden, haalde zij aan dat zij haar schoonmoeder rond oktober 2023 (de beschermingsbevelen waren toen niet meer van kracht) slechts één keer toevallig ontmoette in een gezondheidscentrum en dat haar schoonmoeder haar toen uitschold en beledigde (ibid., p. 17). De verzoekende partij diende echter geen klacht in tegen haar schoonouders na het incident met de metalen schop (ibid., p. 16). Zij deed dit evenmin na het incident in het gezondheidscentrum (ibid., p. 17). In zoverre de verzoekende partij benadrukt dat zij geen klacht meer indiende omdat zij bang was dat haar collega's bij de politie erover zouden spreken (ibid., p. 20) en zij dus niet meer terecht zou kunnen bij een onbevooroordeelde agent en zij ook niet bij een ander politiecommissariaat terecht kon omdat zij daarvoor geld of connecties nodig had (ibid.) (zij verduidelijkt in het verzoekschrift dat het om corruptie gaat), kan zij niet overtuigen. De verzoekende partij verklaarde immers dat zij daarvoor, in november 2021, als gevolg van een ontaarde ruzie, wel nog een klacht tegen haar schoonouders indiende bij de bevoegde autoriteiten en dat er een proces volgde waarbij zij gelijk kreeg (ibid., p. 13-14 en 16). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de verzoekende partij dit niet opnieuw zou kunnen doen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel slecht functioneren van de politie of corruptie (bij onafhankelijke instellingen) aan te klagen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat de verzoekende partij dergelijke stappen heeft ondernomen. Indien de (hogere) autoriteiten of andere onafhankelijke instellingen echter niet op de hoogte worden gesteld kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden. Evenmin kan de duur van de procedure verantwoord worden waarom de verzoekende partij meermaals geen klacht tegen haar schoonouders heeft ingediend. Indien de verzoekende partij werkelijk haar schoonouders vreest, kan er van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij tracht om de bescherming van de Albanese autoriteiten te bekomen. Dat zij een gebrek aan vertrouwen in de bescherming door het Albanese rechtssysteem heeft, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, blijkt verder niet uit haar verklaringen. Zij verklaarde immers dat de autoriteiten in het geval van nieuwe problemen wel de procedures zouden volgen en zij wel bescherming zou krijgen (ibid., p. 19). Waar zij nog stelt dat de situatie daarmee niet zou worden verbeterd gezien haar schoonouders haar wel zouden kunnen vermoorden (ibid.), dient te worden herhaald dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn, maar dat ze echter niet absoluut hoeft te zijn en bescherming hoeft te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch wel de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming.

Waar internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming, toont de verzoekende partij derhalve niet aan dat het haar in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Albanië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij verklaart te vrezen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen inzake de beschermingsmogelijkheden voor de verzoekende partij (en haar kind(eren)) in Albanië, kan haar betoog inzake de veiligheid en het welzijn van haar kind(eren) niet overtuigen. Er kan immers worden aangenomen dat er ten aanzien van de verzoekende partij en haar kind(eren) overheidsbescherming in Albanië beschikbaar is.

Voorts voert de verzoekende partij geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Wat betreft artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij voor wat betreft haar problemen in Albanië geen bescherming zou kunnen krijgen. De verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

Verder vereist de uiteenzetting van een rechtsmiddel dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij de artikelen 2 en 3 van het Anti-folterverdrag en de artikelen 6 en 7 van het Internationale Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten geschonden acht.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Een schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen nu uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de persoonlijke of individuele omstandigheden van de verzoekende partij. De verzoekende partij laat eveneens na te concretiseren met welke persoonlijke of individuele omstandigheden en specifieke risico's er geen rekening zou zijn gehouden en wat de impact op de beoordeling in de bestreden beslissing zou zijn indien hier wel rekening mee was gehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat de verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het

verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 maart 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP benadrukt dat de laatste COI-focus Albanië geen uitsluitsel geeft over de al dan niet effectieve uitvoering van (beschermings-)bevelen, daar waar in vorige COI-focus van 2017 heel duidelijk werd gewezen op de problematische uitvoering van dit soort bevelen door een tekort aan middelen. Ze is het niet eens met de beschikking die o.m. stelt dat door geen klacht in te dienen tegen haar schoonouders ze de ernst van haar relaas niet bewijst, maar ze wijst op art. 48/7 Vw daar incidenten met de familie hieronder vallen en dat het gaat om het vermoeden van toekomstige vervolging, zeker ze nu zwanger is en extra kwetsbaar is, met een verminderde weerbaarheid naar haar schoonouders toe. Ze verwacht geen toepassing van beschermingsbevelen. Ze kan niet terug en ze heeft er alles voor over om haar leven en dat van haar kind te beschermen.”

5. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 28 januari 2025.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoeksters hieraan voorbij en blijft zij desbetreffend in gebreke.

Verzoekster beperkt zich ter zitting immers tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, zoals waar ze wijst op de niet effectieve uitvoering van (beschermings-)bevelen en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, zonder dat zij echter ook maar enigszins concreet ingaat op en enige concrete en inhoudelijke repliek formuleert tegen het hetgeen hierover reeds werd vastgesteld en uiteengezet in de beschikking (in punt 2). Zodoende laat zij geheel na hierop een ander licht te werpen.

Het gegeven dat verzoekende partij zwanger is, in welk verband zij de dag voor de zitting enkele medische stukken bijbrengt per aanvullende nota (d.d. 19 maart 2025), werd reeds mee in acht genomen in de beschikking.

Het wijzigt niets aan en werpt geen ander licht op de vaststelling in de beschikking dat uit niets blijkt en verzoekster niet aantoont dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt, zoals in de beschikking wordt vastgesteld en zeer omstandig uiteengezet.

Verzoekster doet op generlei wijze afbreuk aan die en de overige gronden van de beschikking. Integendeel, ze herhaalt zelf ter zitting voor bepaalde problemen met haar schoonouders geen klacht te hebben ingediend

en bevestigt alzo de eerder gedane vaststelling dat zij voor verschillende incidenten met haar schoonouders geen klacht indiende, waarvoor ze geen afdoende uitleg biedt, hetgeen de grond van de beschikking bevestigt dat verzoekster geenszins de in Albanië beschermingsmogelijkheden ten volle heeft benut, laat staan heeft uitgeput. Uit het feit dat zij zwanger is, en dit haar extra kwetsbaar maakt zoals ze ter zitting opmerkt, volgt niet en kan geenszins worden afgeleid dat zij niet op hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten kan rekenen. Ze toont het tegendeel niet aan.

Verzoekster laat ter zitting bepaalde bevindingen van de beschikking geheel ongemoeid, zoals waar wordt gesteld dat haar laat(tijdig) verzoek om internationale bescherming een contra-indicatie vormt voor de ernst van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming en dit de ernst van de door haar geschetste vrees ondermijnt.

Voor het overige beperkt verzoekster zich ter zitting tot enkele algemene opmerkingen, zoals dat ze niet terug kan naar Albanië en er alles over heeft om haar leven en dat van haar kind(eren) te beschermen, waarmee zij echter de bevindingen van de beschikking niet ontkracht of weerlegt.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS